

Szócs Henriette

A TÖRÖK BRIGADÉROS

A Kizil Elma háremének titka

Szócs Henriette

A TÖRÖK BRIGADÉROS

A Kizil Elma háremének titka

ELSŐ RÉSZ

ATHENAEUM

Copyright © Szócs Henriette, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 137 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Fotó: Angels by Baci
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

3.

Mikor az eunuch hajnalban visszavitte Aisát a hárembe, a többiek még aludtak. Csupán a pasa és katonái ébredtek kakasszóra, a háremhölgyek nem siettek sehova. Minek keljenek korán, hogy többet unatkozhassanak? A főzést és a takarítást elvégezték a cseléd lányok, gyermek nem nevelkedett közöttük, akivel törődniük kellett volna, a pasának pedig már felesleges volt szépítkezniük, és ha egy terítővel kevesebbet hímeztek, ugyan, kit érdekelt?

Aisa senkivel sem tudott beszélgetni, magányosan ült a selyempárnákon, és gondolkodott. Eszébe jutott a füvesasszony. Az, hogy nem bírja a vért, jó kifogás volt, a többiek elhitték, még a barátnője is. De vajon félre tudja-e vezetni a vén, fogatlan Zubeydát? Ha csak ránéz Aisára, láthatja, hogy duzzadtak a mellei, gömbölyű a hasa, és az arca kikerekedett. Ráadásul az öregasszony nem szégyelli fogdosni. A testében növekedő gyermek már mozgott, Zubeyda könnyedén kitapinthatta.

A pasának sem panaszkodhat a javasasszonyra, mert Fatima biztosan megmagyarázná, hogy neki van szüksége valamilyen fűre vagy kencére, ráadásul aggódik Aisáért, aki előző nap nem érezte jól magát. Fatima

csupán ura tulajdonára vigyáz, mint egy gondos felelőség. A Korán szerint ez a dolga.

Elbújhatna a füvesasszony elől, de ugyan hova, itt, a háremben bárhol rátalálnak, csupán idő és türelem kérdése. A háremen kívülre, a várfalakra csak akkor juthatna, ha megint elszólítanák az őroket, de ez ritkán esik meg, ráadásul a büntetés sem maradna el. Amilyen ingerült a pasa, talán haragjában azonnal lefejeztetné. Vagy a Dunába dobatná. Úszni nem tud, elmerülne, mint egy zsák krumpli.

Ébredtek a többiek, befejezte a semmire sem vezető, pusztán fejfájást okozó töprengést. Mindegy, legyen meg Allah akarata. Óvatosan, hogy más ne lássa, végigsimított a hasán. Vigyáznia kell a fiára, tőle függ, hogy rabszolga lesz-e vagy úrnő.

Megpróbálta legyűrni a reggelit, és hogy ne kezdjen el ismét émyegni, kért még cukrot a teájába.

– Mi ez a lárma? – kérdezte Aisa az érkező szolgálótól.

– Úrnőnk dühöng, éppen hozzávágta a findzsát a lányhoz. A porcelán ripityára törött. Fatima megpofozta a cselédet, négy lábú, jászol elé valónak nevezte. Ráadásul a findzsából kiömlő tea leforrázta a lány kezét, ezért duplán bőg.

– A hatún már kora reggel hisztis? – Aisa alig bírta türtőztetni magát, majdnem kirobbant belőle a hanges nevetés.

– Seholy sem találják Zubeydát, állítólag kereket oldott, nem szeretne a várban megnyuvadni. Asszo-

nyunknak szüksége lett volna valamilyen főzetre a főfájása ellen. Allah küldje a kénköves pokolra a vén boszorkányt, éppen most kellett odébbállnia, hogy aztán úrnőnk rajtunk töltse ki a mérgét! No, megyek, mert a végén még én is kapok. Jobb elkerülni ma Fatima asszonyt.

Aisa beszaladt a szobába, párnájába fúrta arcát, és úgy kacagott. Leila úgy bámulta, mint eszelősöket szokták a vásárban.

– Allah szakállára, te megbolondultál! Agyadra ment a félelem. De lehet, hogy jobban jársz, mint mi, legalább nem fogod fel, mi történik velünk, ha betörnek a Lotharingiai csapatai. Azt mesélik a cselédek, hogy a katonák már hónapok óta a vár alatt táboroznak, régen nem voltak nővel. Ezért minden fehércselédet kipróbálnak, aki az útjukba akad.

Leila közelebb húzódott Aisához, szorosán mellé feküdt, és így folytatta.

– Bár állítólag a magyar huszárok nagyon fiatalok, talán nem is járnánk rosszul. Soha nem háltam még huszonévesselemmel, a pasa már elmúlt hatvan is, amikor hozzá kerültem.

– Ugyan, honnan ismerik a cselédek a huszárokat?

– A janicsároktól hallották a konyhán. Téged nem izgat, milyen lehet egy fiatal férfival? Mikor nem egy aggastyán csókol meg? – suttozta Leila.

– A múltkor, amikor urunk hívatott, nála járt Katz. A fiú, nem a vénember. Kedvem lett volna megcirógatni a sima képét. Olyan csupasz, mint egy csecsemőé.

– Csitt, még a végén meghallják! – tekingetett ré-
mülten szerteszét Leila. – Azt is beszélik a konyhán,
hogy Jozefa, a sváb kofa hoz egy új javasasszonyt a
hatúnnak. Megmentette Jozefát a kaszástól, bármire
van orvossága. Ettől majd megnyugszik Fatima úr-
nőnk. Mi van, elmúlt a nyavalyatörésed?

– Az ördög vigye el az összes rusnya boszorkát, aki
hiszékeny bolondokon akar meggazdagodni! – csat-
tant fel Aisa, és durcásan a falnak fordult.

Alig hordták el az ebéd maradékát, megérkezett a
gelencei boszorkány. Aisa el sem hitte, hogy ez a nő a
javasasszony. Eddig csupa ráncos, foghíjas, bűzös le-
heletű, vén boszorkát ismert. Az idegen huszonöt-hu-
szonnyolc éves lehetett, amikor mosolygott, gödröcskék
jelentek meg piros arcán. Fényes, barna haját koszorúba
fonta és feltűzte a tarkóján. Néhány tincs kacéran ki-
csúszott. A termete is tetszett Aisának, a nő gömböly-
ded volt, dereka azonban vékony, karcsúságát a ruhájára
tett övvel hangsúlyozta. Úgy gondolta, talán a cselédek
összekeverték valamit, és a vendég egy új háremlakó.
Fogságba eshetett vagy a pasa kapta ajándékba.

Nem áltathatta magát sokáig, hiszen a hatún hí-
vatta a szobájába. Fatima lakrésze jóval tágasabb volt,
mint a többi lányé. Egy nappaliból és hálóból állt.
A nappaliban fogadta a vendégeit, és itt töltötte napját
kedvenc háremlányeivel és szolgálóival. Parancsait a
háremben mindenkinek teljesíteni kellett, Aisa sem
ellenkezhetett.

A hatún oldalára dőlve feküdt az egyik alacsony ke-

reveren, hátát arannyal hímzett selyempárnáknak támasztotta. Keze, lába felpuffedt, fújtatva vette a levegőt. Hellyel kínálta a füvesasszonyt, és kérdés nélkül kávé tölteszt neki az asztalon álló kancsóból.

– Cukros, én már csak így szeretem, legalább a kávé legyen édes, ha már az életem ilyen keserű! – nyöszörögte a hatún. A matrac végénél kuporgó cselédlány közben Fatima görcsbe húzódott lábát masszírozta.

A vendég belekortyolt az italba. Kecsesen két ujj közé csipentette az aranyozott szélű findzsát. Jobban szerette a frissen pörkölt kávébab kesernyés ízét érezni, mint a cukorét. Ez a lötyt viszont annyira cukros volt, hogy ragadt, mint a szilvakotyó.

– Ejszen jobban tenné, nagyságos pasáné asszony, ha mással édesítené a napjait! – válaszolta nyersen a lány.

Aisa az ajtó mellett álldogált, nem mert a hatúnra nézni, a kerevet dúsan faragott lábát bámulta. Lopva a tálcára pillantott, várta, mikor vágja Fatima a kancsót a boszorkányhoz és penderíti ki a szobából. Akkor ő is megszabadul. Talán így, ostrom idején, nem találnak újabb javasasszonyt.

– Szentelen vagy, te lány, úrnőnkkel tisztelettel beszélj! – dörrent rá az egyik háremhölgy.

– Megbocsásson, nagyságos asszony, de én mindig megmondom az igazat, másképp nem tudok segíteni. Gyógyítani nem lehet kottyt bele szilvalé módjára. Csak úgy, ha őszinték vagyunk egymáshoz. Ha nem tetszik, elmehettek – mondta a füvesasszony határozottan, és felemelkedett a helyéről.

– Dehogy mész, nem mész sehová! Itt maradsz, és meggyógyítasz. Jozefa azt mondta, csodát tettél vele. Mi a neved?

– Antall Borbála. Borcsának ismernek mindenütt. Ejszen tényleg erőt fogynia kellene, lelkecském. A súlya meg a víz puffasztja fel ennyire a testét, ezért kap nehezen levegőt. Ezért húzza csúz a lábát. Adja parancsba a konyhán, hogy mindent felemennyiségű cukorral készítsenek!

Borcsa végignézett a kör alakú asztalt betöltő baklavás tányérokon meg a nagy tál szőlőn.

– Ezekből is csak fele annyit egyen meg, mint amennyit szokott – intett fejével a tálca felé. – A füvekből főzzenek teát, fertályórát hagyják állani a levében. Minden reggel és délben kancsónyt igyon belőle – húzott elő egy kis vászonzsákot a kosarából.

A füvesasszony rátette kezét a hátún combjára, lehunya szemét, és halkán mormogni kezdett:

– *Uram, mindenható Isten, ennek az asszonynak lábából, karjából, minden porcikájából, szájából, fejéből, orcájából, piros véreből, lágy húsából, száz tetemiből kisiessen és eloszoljon hetvenhétféle csúz, veres csúz, kék csúz, fejér csúz, szederjes csúz, köszvényfájdalom, puffadás lelapadjon, vizenyő kioszoljon, kiromoljon hetvenhétféle nyavalya az emberből.*

Végezetül Borcsa ötször-hatszor végighúzta kezét a pasa feleségének teljes lábszárán, erősen megszorítva azt, mintha kimasszírozná belőle a fájdalmat.

– Sokat megy majd a latrinára, a tea elhajtja a vizet.
– De úgyis az a bajom, hogy elfonnyadok. Kiszáradok, mint a barackfánk a bursai kertünkben.

– Ez a víz nem segít, lelkecském. A havibaját nem tudom visszahozni, de a gyógynövények, amiket beleaprítottam a főzetbe, segítenek elviselni az állapotát.

A hatún nagyot sóhajtott.

– Meglátja, három nap múlva erőst jobban érzi majd magát.

– A hajad mitől ilyen fényes és dús, te lány?

– Ó, hát az egyszerű, ezért még pénzt sem kérek. Keverjen össze két kanál mézet fél limón levével, és azt kenje a hajára!

Aisa igyekezett fejben tartani a tanácsot, hogy legközelebb kipróbálhassa az új receptet. Bármennyire szeretett volna láthatatlanná válni az ajtóban, mégis sorra került. A hatún szólította, lépjen közelebb.

– Borcsa, itt van ez a rabnő, urunk, Abdurrahman pasa kedvenc szolgája, aggódom érte! Tegnap rosszul lett és hányt. Vizsgáld meg alaposan, a fenséges pasa nem lesz hálátlan. Főleg, ha gyermekáldás lesz a házban – mosolyodott el Fatima. Aisát ez a mosoly egy macska mosolyára emlékeztette. Mielőtt az egeret becserkészi, hogy ráugorjon és felfalja. Jól sejtette, a hatún gyanakszik. A javasasszony megmondja majd az igazat, Fatima pedig titokban kér valami angyalcsináló szert tőle. Elfelejtheti a fiúcskát és vele együtt az úrnőseget.

Aisa lefeküdt a matracra. Úgy érezte, szíve olyan hangosan dobog, hogy a körülötte álló összes hárem-hölgy hallja. Hamarosan majd a boszorkány is észreveszi rémületét. Amikor a nő közelebb hajolt, Aisa virágillatot érzett. De hiszen ez a kedvence, levendulaolaj.

Borcsa sokáig Aisa szemébe nézett, felhúzta a szemhéját, a szeme fehérjét vizsgálgatta. Aztán megkérte, hogy öltse ki a nyelvét. Ezután óvatosan nyomkodni kezdte a hasát, közben hátat fordított a báméskodóknak. Mikor senki sem látta, alig észrevehetően rákacsintott Aisára, és megszorította a karját.

– Megnyugtathatják a nagyságos pasát, semmi komoly. Egy kis puffadás a szőlőtől meg nyavalyatörés. Ejszen mostanság nem csoda, ha nyugtalan az ember, álló nap ágyúznak.

Borcsa megint a kosarában kotorászott.

– Pihenjen sokat, lelkecském! Főzzenek neki teát kamillavirágból! Jót tesz a beteg gyomornak – mosolygott megnyugtatóan Aisára a boszorkány.

– De hát hányt és meghízott! – háborgott Fatima.

– Mondtam, hogy nem bírom a vért. Tegnap, mikor rám fröccsent, annyira undorodtam magamtól, hogy minden kijött belőlem – vágott közbe élesen Aisa.

– Asszonyom, tudom, milyen, amikor valaki másállapotban van. Jómagam két leányocskával voltam viselő. Minden fehérszemélynek az a sorsa, hogy megöregszik és meghízik egyszer – kacsintott Borcsa.

Fatima nem vitatkozott tovább, adott egy erszény pénzt a füvesasszonynak, és útjára engedte.